

[Carsten Raft.]

nødvendighed og ikke noget som helst andet. Men det er en beslutning, der betyder meget for dansk politik, den giver solidaritet, den giver en hel anden grund i dansk politik, end der har været før. Jeg synes, det skal bemærkes, at det er værd at markere, hvad der historisk sker her, selvom det løber ud under en aftendebat. Lad gå med den udenrigspolitiske linie, der er anlagt; det er første gang, det danske folk og de ledende klasser i den danske befolkning erklærer sig villige til at tage de tunge byrder ved at føre denne realitetsindstillede politik.

Jeg vil også gerne have lov til at sige, selvom det var hemmelige forhandlinger i kommissionen, at der er en af socialdemokratiets ledende folk, der meget afgørende har præget arbejdet i kommissionen. Jeg tror, der er tre navne, der til sin tid vil blive nævnt sammen med forsvarssagens endelige positive og folkelige løsning: det er den højtærede udenrigsminister, som meget klart og tidligt tog sit standpunkt med sigte mod Atlantpagten, som vi nu er nået ind i, meget før end de andre politikere; det er den højtærede forsvarsminister, som har haft det svære mas med gennemførelsen af denne sag under vanskelige forhold med sygdom blandt embedsmændene; han har haft hele sliddet med at føre det igennem. Endelig tror jeg også, det er nødvendigt og naturligt at nævne en politisk modstander, den tidligere forsvarsminister, det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, som har været til disposition med sin viden, og som med sin impulsive energi og sin klare politiske indsigt har været med til at præge kommissionens arbejde.

Det er nemlig værd at lægge mærke til, at der før har været politiske forsvarsafgørelser og forlig. Dette er ikke et forlig. Tidligere tingede man om regimenter, sjakrede om forter og købte sig frem med hensyn til skibe, og bagefter sloges man om, hvad man egentlig havde ment med det, og var uenig om det. Der har været uenighed om forskellige ting i denne kommission. Der har ikke været uenighed om, at den opgave, som lå til kommissionen, måtte løses i fællesskab. Den er løst af de tre partier på en sådan måde, at jeg tror, at de, der har haft med arbejdet i kommissionen at gøre, føler sig stærkere bundet til dette fællesskab, end de har gjort før.

Det er beklageligt, at dette samarbejde ikke har kunnet få større tilslutning. Det er beklageligt og sørgeligt, at det ikke som i andre lande — bortset fra den kommunistiske gruppe, som altid har sin placering

bestemt, og bestemt af andre motiver end dem, det drejer sig om — er lykkedes at få den fulde samling. Det ligger ikke til mig at være kælen overfor det radikale parti, men jeg beklager alligevel, at det ikke har været med, og jeg synes, det er en forkert placering. Der er tit talt om det radikale fyndord i dansk forsvarsdiskussion: Hvad kan det nytte? Da jeg som fjortenårig gik på forsvarsskole og lærte begyndelsesgrundene, lærte jeg denne indstilling at kende som noget foragteligt, noget, som man slet ikke kunne være bekendt. Jeg er kommet til at se anderledes på det. Jeg synes, at med Danmarks beliggenhed, dets vennelighed må det spørgsmål melde sig. Det er et spørgsmål, som altid må være fremme i dansk forsvarsdiskussion, og det har også meget med dansk sind at gøre. Jeg kan aldeles ikke længere se, at der er noget foragteligt deri. Der er noget naturligt og rigtigt i at stille det spørgsmål. På den anden side kan jeg ikke mene andet end, at når vi tager alle forhold i betragtning, må det dog siges, at her er vi nået til en løsning, hvor det kan nytte, en løsning, hvori der er dybde, hvor der er rammer, hvori der er bredde, hvori der er tekniske reserver i massevis, hvori der er verdens største våbensmedie at få forsyninger fra — en løsning af en sådan karakter, at hele den halve verden, hele den frie verden står sammen om den. Og vi har vor opgave i den, vi er jævnybyrdige deltagere i dette samarbejde med alle disse andre nationer. Jeg synes, det er helt umuligt, hvis man placerer sig på det gamle diskussionsgrundlag, overhovedet at komme udenom, at her er vi ved en løsning, der virkelig for en gangs skyld kan siges at nytte.

Nu er der jo talt en del forskellig militærpolitik i dag. Vi hørte nyssens den kommunistiske repræsentant, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, fortælle, at vi fik så mange soldater, at de ikke engang kan være på Sjælland. Det er godt, at Rusland, hvor de har så mange flere, er så stort. Men det var også temmelig hyggeligt at høre den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, tale om sin militærpolitik. Det var som i gamle dage, før 1914; 40—50 år efter 1864 talte man på den måde. Den radikale ordfører placerede sig positivt overfor forpligtelserne i henhold til Atlantpagten, men hvordan kunne den ærede ordfører tænke sig, at vi kunne føre hans politik og tage fordelene af Atlantpagten? Det, der for mig står som den største fordel, den, vi måske allerede har taget, er, at den, der rører ved Danmark, kommer